

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 15, 2017

Nummer 15, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:699](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:700](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:725](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:706](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:724](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:707](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:728](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:719](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:701](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:720](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:723](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:710](#) 18-04-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:722](#) 18-04-2017

RECHTSPRAAK

Falende klacht over verwerping door het hof van het beroep op noodweer, nu voor de verdachte de reële mogelijkheid bestond om na het eindigen van het conflict weg te gaan en zich aan verder agressief gedrag van het slachtoffer te onttrekken.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Gelet op deze vaststellingen en in aanmerking genomen hetgeen onder 2.5 is vooropgesteld, getuigt het oordeel van het hof dat ‘voor de verdachte de reële mogelijkheid [bestond] om nadat het eerdere conflict met [slachtoffer] was beëindigd, weg te gaan en zich aan verder agressief gedrag van [slachtoffer] te onttrekken’ en dat van de verdachte ook gevergd mocht worden dat hij wegging, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk. Dat oordeel draagt de verwerping van het verweer zelfstandig zodat de overige tegen die verwerping gerichte klachten geen bespreking behoeven.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:701

Zaaknummer: 15/04319

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

De schatting van het hof van het wederrechtelijk verkregen voordeel is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

Aan zijn schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel heeft het hof klaarblijkelijk ten grondslag gelegd dat dit voordeel is verkregen uit de oogst van 394 hennepplanten. In aanmerking genomen dat uit de aan zijn schatting ten grondslag gelegde bewijsmiddelen wel blijkt dat in de door de betrokkene gehuurde woning 394 hennepplanten zijn aangetroffen, maar dat daaruit niet kan volgen dat 394 hennepplanten zijn geoogst, is de schatting van het hof in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:720

Zaaknummer: 15/05954

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Personen wier identiteit niet blijkt of beperkt anoniem verhoorde getuige?

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 6 EVRM, in verbinding met artikel 360 lid 1 Sv, het gebruik voor het bewijs van verklaringen van beperkt anonieme getuigen niet dan wel onvoldoende heeft gemotiveerd.

Vooropgesteld wordt dat de in artikel 344a lid 3 Sv gebezigde term 'personen wier identiteit niet blijkt' niet omvat personen wier persoonsgegevens niet (volledig) zijn vermeld in het proces-verbaal waarin hun verklaringen zijn opgenomen, maar van wie vaststaat dat zij wel zodanig kunnen worden geïndividualiseerd dat de verdediging desgewenst hun verhoor als getuige door de rechter-commissaris of ter terechtzitting kan verzoeken (vgl. HR 4 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:230, NJ 2014/362).

De omstandigheid dat in het onderhavige geval een aantal van de betrokkenen, bevoegde opsporingsambtenaren behorende tot het aangegeven politieonderdeel, naderhand door de rechter-commissaris is gehoord op de voet van artikel 190 lid 3 Sv, brengt mee dat aan het gebruik van de genoemde activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie, houdende de verklaring van die opsporingsambtenaren, dezelfde eisen dienen te worden gesteld als aan het gebruik van verklaringen van beperkt anoniem verhoorde getuigen. Uit de ingevolge artikel 360 lid 1 Sv vereiste motivering van het gebruik van een aldus afgelegde verklaring dient allereerst de reden voor de beperkte anonimiteit te blijken. Voorts moet uit die motivering blijken dat de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging (vgl. HR 23 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo799, NJ 1998/135).

Het hof heeft het gebruik van de desbetreffende activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie gemotiveerd met de onder 2.2.3 weergegeven overweging. Het hof heeft kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de reden voor de beperkte anonimiteit van de getuigen voortvloeit uit de functie van een onder codenummer aangeduide opsporingsambtenaar die deel uitmaakt van een observatieteam en uit vrees voor represailles. Ook voor zover het middel klaagt dat het hof niet heeft doen blijken dat de beperkte

anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging, kan het niet tot cassatie leiden, in aanmerking genomen dat de verdediging de gelegenheid heeft gehad deze getuigen ten overstaan van de rechter-commissaris te horen over de inhoud van deze activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie en het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de juistheid van het daarin gerelateerde niet wezenlijk heeft betwist.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:723

Zaaknummer: 16/00554

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.C. Swier

Wetsartikelen: 344a Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat betrokkene gelden, verkregen door middel van strafbare feiten, heeft ingezet bij casinobezoeken, daarbij per saldo ‘speelwinsten’ tot zijn beschikking heeft gekregen en dat deze in hun geheel zijn aan te merken als wederrechtelijk verkregen voordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof het wederrechtelijk verkregen voordeel op onjuiste dan wel onbegrijpelijke wijze heeft vastgesteld, meer in het bijzonder doordat het hof op onjuiste, althans onbegrijpelijke gronden een bedrag van € 120.000 als vervolgprijfijt heeft aangemerkt.

Tegen deze achtergrond heeft het hof geoordeeld dat de betrokkene gelden die waren verkregen door middel van strafbare feiten heeft ingezet bij casinobezoeken, dat de betrokkene daarbij per saldo bedragen – door het hof ‘speelwinsten’ genoemd – van € 120.000 en twee keer € 200.000 tot zijn beschikking heeft gekregen en dat deze ‘speelwinsten’ in hun geheel zijn aan te merken als wederrechtelijk verkregen voordeel. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof hiermee tot uitdrukking heeft gebracht dat de ‘speelwinsten’ per saldo het resultaat zijn van (bij een hogere inzet) verliezen en (bij een lagere inzet) winsten.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 515.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 510.000 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:728

Zaaknummer: 15/05191

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht met betrekking tot de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel op basis van het aantal oogsten van hennepplanten.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van het beroep.

Het middel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft het door de betrokkene in verband met de hennepkwekerij aan de [b-straat] te Zwaanshoek wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op € 30.000 en heeft hiertoe overwogen dat de betrokkene dit bedrag 'heeft verkregen door middel van of uit de baten van de strafbare feiten ter zake waarvan hij bij arrest van 27 oktober 2015 is veroordeeld'. Dit oordeel is ontoereikend gemotiveerd, nu het hof heeft vastgesteld dat 'een keer of acht' is geoogst, terwijl het in het midden heeft gehouden hoeveel van deze oogsten hebben plaatsgevonden in de in de bewezenverklaring vermelde periode van nog geen vijf maanden.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:710

Zaaknummer: 15/05069

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Personen wier identiteit niet blijkt of beperkt anoniem verhoorde getuige?

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 6 EVRM, in verbinding met artikel 360 lid 1 Sv, het gebruik voor het bewijs van verklaringen van beperkt anonieme getuigen niet dan wel onvoldoende heeft gemotiveerd.

Vooropgesteld wordt dat de in artikel 344a lid 3 Sv gebezigde term 'personen wier identiteit niet blijkt' niet omvat personen wier persoonsgegevens niet (volledig) zijn vermeld in het proces-verbaal waarin hun verklaringen zijn opgenomen, maar van wie vaststaat dat zij wel zodanig kunnen worden geïndividualiseerd dat de verdediging desgewenst hun verhoor als getuige door de rechter-commissaris of ter terechtzitting kan verzoeken (vgl. HR 4 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:230, NJ 2014/362).

De omstandigheid dat in het onderhavige geval een aantal van de betrokkenen, bevoegde opsporingsambtenaren behorende tot het aangegeven politieonderdeel, naderhand door de rechter-commissaris is gehoord op de voet van artikel 190 lid 3 Sv, brengt mee dat aan het gebruik van de genoemde activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie, houdende de verklaring van die opsporingsambtenaren, dezelfde eisen dienen te worden gesteld als aan het gebruik van verklaringen van beperkt anoniem verhoorde getuigen. Uit de ingevolge artikel 360 lid 1 Sv vereiste motivering van het gebruik van een aldus afgelegde verklaring dient allereerst de reden voor de beperkte anonimiteit te blijken. Voorts moet uit die motivering blijken dat de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging (vgl. HR 23 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo799, NJ 1998/135).

Het hof heeft het gebruik van de desbetreffende activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie gemotiveerd met de onder 2.2.3 weergegeven overweging. Het hof heeft kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de reden voor de beperkte anonimiteit van de getuigen voortvloeit uit de functie van een onder codenummer aangeduide opsporingsambtenaar die deel uitmaakt van een observatieteam en uit vrees voor represailles. Ook voor zover het middel klaagt dat het hof niet heeft doen blijken dat de beperkte

anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging, kan het niet tot cassatie leiden, in aanmerking genomen dat de verdediging de gelegenheid heeft gehad deze getuigen ten overstaan van de rechter-commissaris te horen over de inhoud van deze activiteitenjournals en het proces-verbaal van observatie en het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de juistheid van het daarin gerelateerde niet wezenlijk heeft betwist.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:722

Zaaknummer: 16/00553

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: B.C. Swier

Wetsartikelen: 344a Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

In de arresten HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, NJ 2016/411 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor diens oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een ander heeft samengewerkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het bewezenverklaarde medeplegen van het telen van hennep. Ten aanzien van verdachtes rol daarbij kan uit de bewijsvoering niet meer worden afgeleid dan dat de verdachte is ingegaan op het voorstel van de medeverdachte om – in ruil voor een deel van de winst – de door hem gehuurde woning ter beschikking te stellen voor de inrichting van een hennepkwekerij.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:719

Zaaknummer: 15/05952

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat de bestreden beslissing niet in het openbaar is uitgesproken als bedoeld in artikel 24 Sv.

Het middel behelst de klacht dat de bestreden beslissing niet in het openbaar is uitgesproken.

Uit de aan de Hoge Raad gezonden stukken blijkt niet dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 24 lid 1 Sv in het openbaar is uitgesproken, zodat het ervoor moet worden gehouden dat dit niet is geschied. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad zal doen wat het hof had behoren te doen en zelf de bestreden beslissing ter openbare terechtzitting uitspreken (vgl. HR 15 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7799, *NJ* 2010/610).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:707

Zaaknummer: 15/05067

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 24 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklachten ter zake van verduistering en oplichting, nu het bewezenverklaarde uitsluitend steunt op de verklaring van slechts één getuige, respectievelijk de bewezenverklaring niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Het middel klaagt onder meer dat het hof het in de zaken A met parketnummer 15-670525-05 onder 2 en B met parketnummer 15-661380-08 onder 1 bewezenverklaarde uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van telkens één getuige.

Volgens artikel 342 lid 2 Sv kan het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de in de zaken A met parketnummer 15-670525-05 onder 2 en B met parketnummer 15-661380-08 onder 1 bewezenverklaarde feiten slechts steunen op de verklaring van telkens één aangever, is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Het middel klaagt dat het in de zaak B met parketnummer 15-661380-08 onder 2 bewezenverklaarde niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Aangezien de bewezenverklaring van het in de zaak B met parketnummer 15-661380-08 onder 2 ten laste gelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte 'door het aannemen van een valse hoedanigheid [F] heeft bewogen tot de afgifte van vier kerstpakketten ter waarde van totaal 214,62 euro', niet zonder meer kan worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in zaak A met parketnummer 15-670525-05 onder 2 en het in zaak B met parketnummer 15-661380-08 onder 1 en 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, daaronder in dit geval niet begrepen de oplegging van de schadevergoedingsmaatregelen alsmede de

beslissingen op de vorderingen van de benadeelde partijen voor zover betrekking hebbend op feit 1 in de zaak A met parketnummer 15-670525-05, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:724

Zaaknummer: 16/00732

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad oordeelt, ondanks het uitgangspunt in ECLI:NL:HR:2016:2454, dat het hof ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat de controle van het voertuig niet heeft plaatsgevonden in het kader van het voorbereidend onderzoek als bedoeld in artikel 359a Sv.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het door de verdediging gedane beroep op de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging.

Het hof heeft verzuimd bepaaldelijk een beslissing te geven op het onder 2.2 weergegeven verweer dat het Openbaar Ministerie in de vervolging niet-ontvankelijk moet worden verklaard op de grond dat 'de politie een bestuursrechtelijke bevoegdheid heeft ingezet voor een strafrechtelijk doel, waarmee ernstig inbreuk is gemaakt op de strafrechtelijke procesorde waardoor de belangen van verdachte zijn veronachtzaamd en diens recht op een eerlijke behandeling tekort is gedaan'. Het middel klaagt daarover terecht. Tot cassatie behoeft dat evenwel niet te leiden. Niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging komt als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg immers slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking. Daarvoor is alleen plaats ingeval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan (vgl. HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, NJ 2004/376, r.o. 3.6.5). Het hof had het verweer slechts kunnen verwerpen, omdat het aan dat verweer ten grondslag gelegde niet kan leiden tot het oordeel dat aan die maatstaf is voldaan.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat artikel 359a Sv niet van toepassing is omdat het gestelde vormverzuim is begaan buiten het verband van het voorbereidend onderzoek.

De toepassing van artikel 359a Sv is onder meer beperkt tot vormverzuimen die zijn begaan bij het voorbereidend onderzoek tegen de verdachte. Ingevolge artikel 132 Sv moet daaronder

worden verstaan het onderzoek dat voorafgaat aan het onderzoek ter terechtzitting. Onder die vormverzuimen zijn met name ook begrepen normschendingen bij de opsporing. Daarbij dient op grond van artikel 132a Sv onder opsporing te worden verstaan het onderzoek in verband met strafbare feiten onder gezag van de officier van justitie met als doel het nemen van strafvorderlijke beslissingen.

‘Het voorbereidend onderzoek’ in artikel 359a Sv heeft uitsluitend betrekking op het voorbereidend onderzoek tegen de verdachte ter zake van het aan hem ten laste gelegde feit waarover de rechter die in artikel 359a Sv wordt bedoeld, heeft te oordelen. Artikel 359a Sv is dus niet van toepassing indien het verzuim is begaan buiten het verband van dit voorbereidend onderzoek (vgl. HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, NJ 2004/376, r.o. 3.4.2).

Het hof heeft aan de verwerping van het tot bewijsuitsluiting strekkende verweer als zijn oordeel ten grondslag gelegd dat de controle van het voertuig waarin de verdachte reed, niet heeft plaatsgevonden in het kader van het voorbereidend onderzoek van het in deze zaak ten laste gelegde en bewezenverklaarde misdrijf van artikel 311 Sr, zodat reeds op die grond geen sprake is van een vormverzuim waaraan op grond van artikel 359a lid 1 onder b Sv het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting kan worden verbonden. Daartoe heeft het hof overwogen dat de enkele omstandigheid dat de politie belangstelling had voor de verdachte, nog niet maakt dat de jegens hem uitgeoefende bevoegdheden hebben plaatsgevonden in het kader van het voorbereidend onderzoek naar het in deze zaak ten laste gelegde.

In de onder 2.2 weergegeven overwegingen van het hof ligt besloten dat de controle van het voertuig heeft plaatsgevonden in verband met recente woninginbraken in Soest en kennelijk in zoverre onderzoek in verband met strafbare feiten betrof, waaronder de ten laste gelegde inbraak die plaatsvond enkele dagen voor de genoemde controle. Gelet hierop alsmede in aanmerking genomen hetgeen onder 4.3 is vooropgesteld, is het oordeel van het hof dat de controle van het voertuig niet heeft plaatsgevonden in het kader van het voorbereidend onderzoek van het in deze zaak ten laste gelegde en bewezenverklaarde misdrijf van artikel 311 Sr, ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

Aan het vorenoverwogene doet niet af dat de Hoge Raad in eerdere rechtspraak heeft geoordeeld dat het bestaan van het redelijk vermoeden dat iemand zich heeft schuldig gemaakt aan een strafbaar feit, niet in de weg staat aan het uitoefenen van controlebevoegdheden door opsporingsambtenaren, mits bij aanwending van die bevoegdheden tegenover een verdachte de aan deze als zodanig toekomende waarborgen in acht worden genomen, terwijl voor het uitoefenen van controlebevoegdheden door opsporingsambtenaren in beginsel evenmin een belemmering vormt de omstandigheid dat het

uitoefenen van een zodanige bevoegdheid het verrichten van opsporingshandelingen mogelijk maakt (zie onder meer HR 1 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2454, NJ 2017/84). In deze rechtspraak is immers telkens tot uitgangspunt genomen dat opsporingsambtenaren bevoegd waren tot het uitoefenen van controlebevoegdheden. In de onderhavige zaak heeft het hof evenwel geen vaststellingen gedaan omtrent de feitelijke gang van zaken met betrekking tot het optreden van de politie en evenmin onderzocht op welke wettelijke grondslag de politie is overgegaan tot de controle van het voertuig.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:706

Zaaknummer: 16/00898

Rechters: A.J.A. van Dorst, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, E.F. Faase en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

De klacht dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte op grond van de Aanwijzing Intellectuele Eigendomsfraude faalt, nu wegens de grootschalige namaakproductie het algemeen belang in het geding is gekomen.

Het middel klaagt over de verwerping van het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte ter zake van het ten laste gelegde feit.

In zijn onder 2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat het Openbaar Ministerie ter zake van het ten laste gelegde feit kan worden ontvangen in de vervolging van de verdachte, nu het handelen van de verdachte onder 'grootschalige namaak en piraterij, gepleegd in beroep of bedrijf, die de markt verstoren' als bedoeld in de Aanwijzing valt en dat daarmee het algemeen belang in het geding is gekomen. Bij dit oordeel heeft het hof betrokken dat de verdachte – die vier keer eerder op markten namaak merkparfums in hoeveelheden van meer dan 100 flesjes in voorraad had, te koop had aangeboden of had verkocht – bedrijfsmatig handelde door op de in de tenlastelegging genoemde datum op een markt meer dan 100 flesjes namaak merkparfums met een inkoopprijs van € 15 per fles te koop aan te bieden en te verkopen tegen een verkoopprijs van € 25 per fles. Met dit oordeel heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en heeft het toereikend gemotiveerd waarom de strafrechtelijke vervolging niet in strijd was met de Aanwijzing.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:700

Zaaknummer: 16/01591

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: B.P.M. Canoy

Wetsartikelen: 337 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat artikel 3 Politiewet 2012, mede gelet op de geringe inbreuk op de privacy van de verdachte, als wettelijke basis kon dienen voor het nemen van een foto van verdachte op de openbare weg, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen.

Het oordeel van het hof dat artikel 3 Politiewet 2012 in het onderhavige geval, mede gelet op de geringe inbreuk op de privacy van de verdachte, als wettelijke basis kon dienen voor het nemen van een foto van de verdachte op de openbare weg, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. De politie is ook in gevallen waarin (nog) niet een verdenking bestaat als bedoeld in artikel 27 Sv, bevoegd tot handelen overeenkomstig de haar in artikel 3 Politiewet 2012 opgedragen taak. Voor zover het middel klaagt over genoemd oordeel, faalt het derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:725

Zaaknummer: 16/02186

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Y. Moszkowicz

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

***Falende klacht dat aangeefster ten tijde van de in de
bewezenverklaring genoemde handelingen niet langer verkeerde in
een staat van verminderd bewustzijn als bedoeld in artikel 243 Sr.***

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring. Daartoe wordt aangevoerd dat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de aangeefster ten tijde van de in de bewezenverklaring genoemde handelingen verkeerde in een staat van verminderd bewustzijn als bedoeld in artikel 243 Sr en dat de verdachte daarvan weet had.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. De verdachte en de aangeefster waren beiden op een feestje. Volgens de verdachte maakte de aangeefster tegen het einde van het feestje een dronken indruk, ging zij ineens overgeven, kwam zij verward over, begon zij te ijlen en lag zij op enig moment 'voor pampus'. De verdachte had de indruk dat de aangeefster behoorlijk ver heen was. Zij werd fysiek door mensen ondersteund en haar pols en hartslag werden gevoeld. De aangeefster heeft meermalen verzocht om een arts. Getuige [betrokkene 4] heeft de aangeefster op enig moment in een stabiele zijligging op de grond gelegd omdat het te moeilijk was haar terug op de bank te zetten. De aangeefster is enkele seconden buiten bewustzijn geweest. Vervolgens is de aangeefster op de bank gelegd waarna de verdachte tegen haar aan is gaan liggen en haar heeft gevingerd. De aangeefster voelde zich op dat moment nog steeds niet goed, kon zich niet goed bewegen en kon zich niet verzetten omdat zij te ziek was.

Gelet hierop en in aanmerking genomen de wetsgeschiedenis zoals die door de advocaat-generaal in zijn conclusie onder 11 tot en met 14 is weergegeven, getuigt het oordeel van het hof dat de aangeefster heeft verkeerd in een staat van verminderd bewustzijn en dat de verdachte van die staat weet had – een en ander als bedoeld in artikel 243 Sr –, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat, met de aan het hof voorbehouden feitelijke waardering van het voorhanden bewijsmateriaal verweven, oordeel is ook niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Aan het oordeel van het hof doet, anders dan het middel betoogt, niet af dat de aangeefster kennelijk in staat was kort voor het bewezenverklaarde handelen te vragen om een arts noch dat zij ten tijde van het bewezenverklaarde handelen tweemaal heeft gezegd

‘niet doen!’ en heeft geprobeerd de verdachte weg te duwen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:699

Zaaknummer: 15/04098

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: B.P. de Boer en R. van Leusden

Wetsartikelen: 243 Sr